

управлінських звітів є конфіденційною і наводиться лише для внутрішнього користування. З метою групування інформації щодо операційної діяльності підприємства для внутрішнього користування, рекомендовано складати Управлінський баланс за видами діяльності (у розрізі поточного оборотного капіталу та грошових коштів), Управлінський звіт про прибутки і збитки (у розрізі виручки від реалізації, маржинального прибутку та коефіцієнта EBITDA (аналітичний показник, що дорівнює обсягу прибутку до вирахування витрат за відсотками, сплати податків та амортизаційних відрахувань) та інші [4].

Отже, інформація про результати операційної діяльності міститься у багатьох формах звітності, але кожна з них надає специфічні дані, які потрібно враховувати при прийнятті управлінських рішень.

ЛІТЕРАТУРА

1. Про затвердження Положення (стандарту) бухгалтерського обліку 15 “Доходи” [Електронний ресурс] : Наказ МФУ від 29.11.1999 р. № 290. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0860-99>. – Дата останнього доступу: 16.03.2017 р.
2. Про затвердження Положення (стандарту) бухгалтерського обліку 16 «Витрати» [Електронний ресурс] : Наказ МФУ від 31.12.1999 р. № 318. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0027-00> – Дата останнього доступу: 16.03.2017 р.
3. Про затвердження Національного положення (стандарту) бухгалтерського обліку 1 “Загальні вимоги до фінансової звітності” : Наказ МФУ від 07.02.2013 №73. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0336-13>.
4. Тези доповідей Всеукраїнської науково-практичної інтернет-конференції молодих вчених “Бухгалтерський облік, аналіз і аудит в системі інформаційного забезпечення підприємств” [Електронний ресурс]. – Режим доступу http://www.conf.lviv.ua/wp-content/uploads/2014/12/Zbirnyk_OA_2015.pdf. – Дата останнього доступу: 26.02.2017 р.

УДК 336.13:631.162

ДЕРЖАВНА ПІДТРИМКА ПІДПРИЄМСТВ АПК ПРИ КРЕДИТУВАННІ

Шеремет Є. Г., студент групи Ф 4/1

Науковий керівник – асистент Боднар О. А.

Миколаївський національний аграрний університет

Кредитування сільського господарства потребує формування банками адекватної кредитної політики, яка б виходила зі статусу аграрного сектору і завдяки цьому створювала б пріоритетні умови для його розвитку. Проте створення конкурентоспроможного аграрного виробництва без втручання держави в сільське господарство неможливе, оскільки існують фактори, які з однієї сторони виступають особливостями сільського господарства та знижують його привабливість для інвесторів (великий ступінь ризику,

ціновий диспаритет на сільськогосподарську та промислову продукцію, залежність від погодно-кліматичних умов, циклічність тощо), а з іншої – є умовою його регулювання і породжують необхідність підтримки держави.

Одним із найбільш дієвих серед використовуваних державою заходів фінансового регулювання розвитку сільського господарства є кредитування. Державна підтримка в Україні набула статусу пріоритетної та декларується у багатьох нормативно-правових актах. Проте механізм державної підтримки кредитування аграрних товаровиробників часто змінюється, найчастіше не маючи узгодженого цілеспрямованого характеру. Це свідчить про недостатнє обґрунтування участі держави у регламентуванні функціонування механізму кредитування сільськогосподарських виробників [1].

Практичне застосування механізму здешевлення сільськогосподарських кредитів в Україні переконує у наявності ряду недоліків, серед яких: складність механізму кредитної субсидії і його розпорошеність між багатьма позичальниками й напрямками кредитування; недостатня гнучкість механізму, що значно обмежує кількість користувачів пільговими кредитами; недосконалість об'єкта часткової компенсації та порядку розрахунку її розміру; недостатня прозорість, що призводить до зловживання при розподілі пільгових кредитів; неповнота відшкодування втрат комерційних банків, пов'язаних з використанням пільгових відсоткових ставок, що зменшує ефективність таких операцій; затримки у поверненні кредитів тощо.

Щодо сучасного стану кредитування сільського господарства, то слід відзначити те, що заходи, які було вжито, стимулювали надходження аграрним товаровиробникам. Зростання обсягів державної фінансової підтримки дозволило значно збільшити обсяги залучених на пільгових умовах кредитів [2].

Протягом докризового періоду обсяги пільгового кредитування підприємств аграрної галузі зросли в 25 разів, а забезпеченість кредитними ресурсами з розрахунку на 1 га сільськогосподарських угідь – у 15 разів; відбулось суттєве збільшення частки кредитів при фінансуванні виробничих витрат сільськогосподарських підприємств від 13 до 47%, у тому числі на умовах здешевлення кредитів – від 5,2 до 18,3%; розширення напрямів кредитного забезпечення сільськогосподарських підприємств через банки, збільшення кількості агроформувань, які почали користуватися кредитними ресурсами, – у десятки разів, та зростання обсягів кредитів на одне сільськогосподарське підприємство до 439,5 тис. грн; подовження строків кредитування від 3 місяців до 1 року і зниження ціни кредиту тощо.

На сьогодні головним завданням для уряду є створення таких умов, при яких сільськогосподарські підприємства могли б залучати кредитні кошти на пільгових умовах. Зарубіжний досвід свідчить про різноманітність підходів

щодо розв'язання завдань пільгового кредитування аграрних товаровиробників з боку держави. Так, у Франції механізм дії пільгових кредитів ґрунтується на принципі боніфікації – компенсації кредитору з коштів державного бюджету різниці між договірною відсотковою ставкою і ставкою пільгового кредиту [3].

Таким чином, можна стверджувати, що специфіка сільськогосподарського виробництва обумовлює необхідність їх державної підтримки, зокрема через механізм пільгового кредитування. Проте сучасні підходи до державного стимулювання пільгового кредитування не є історично узгодженими, цілісними та ефективними. Тому існує об'єктивна потреба в удосконаленні як теоретико-методологічного підґрунтя здійснення державної підтримки кредитування сільського господарства взагалі, так і в удосконаленні організаційно-економічного забезпечення механізму кредитування зокрема.

ЛІТЕРАТУРА

1. Аграрна реформа в Україні / [Гайдуцький П. І., Саблук П. Т., Лупенко Ю. О. та ін.] ; за ред. П. І. Гайдуцького. – К. : ННЦ ІАЕ, 2005. – 424 с.
2. Бондаренко Н. В. Стан пільгового кредитування поточної діяльності сільськогосподарських підприємств / Н. В. Бондаренко // Фінансово-кредитна політика. – 2011. – № 1. – С. 216-222.
3. Впровадження схем гарантування кредиту в Україні. Приклад АПК. – 2012. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.oecd.org/daf/privatesectordevelopment/UkraineCGSAgribusinessUKR>

УДК 334.024: 631.162

ВПЛИВ ІННОВАЦІЙ НА ВИТРАТИ ПІДПРИЄМСТВ

Яновська Г. О., студент групи Б 4/1

Науковий керівник – асистент Боднар О. А.

Миколаївський національний аграрний університет

Оцінювання впливу інновацій на витрати є питанням, яке потребує вирішення, і є одним із найскладніших об'єктів дослідження. Економіка України залишається несприятливою до науково-технічних нововведень через низький рівень виробничої бази промисловості та слабе фінансування державою науково-дослідних розробок.

У своїх працях [1-3] вчені висловлюють думку, що зміни базового продукту, а тим більше нові розробки, можуть значною мірою збільшувати витрати на виробництво, а відсутність розрахунків ефективного впровадження інновацій пов'язана не лише із браком кваліфікаційних працівників, але й відсутністю досвіду роботи. Тому впливу інновацій на